

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-469/13

**Shamim Tahir
împotriva
Ministero dell'Interno
și
Questura di Verona**

(cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale di Verona)

„Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Directiva 2003/109/CE — Articolul 2, articolul 4 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 13 — «Permis de ședere UE de rezident pe termen lung» — Condiții de acordare — Reședință legală și fără întrerupere în statul membru gazdă timp de cinci ani înainte de a depune cererea de permis — Persoană care are legături de familie cu rezidentul pe termen lung — Dispoziții de drept intern mai favorabile — Efecte”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a treia) din 17 iulie 2014

1. *Controale la frontiere, azil și imigrare — Politica privind imigrarea — Statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung — Directiva 2003/109 — Dobândirea statutului de rezident pe termen lung — Condiție — Membru de familie a unui rezident pe termen lung — Obligația de a avea reședința legală și fără întrerupere în statul membru în discuție timp de cinci ani înainte de a depune cererea de obținere a unui asemenea statut*

[Directiva 2003/109 a Consiliului, art. 4 alin. (1) și art. 7 alin. (1)]

2. *Controale la frontiere, azil și imigrare — Politica privind imigrarea — Statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung — Directiva 2003/109 — Dispoziții naționale prin care se acordă unui membru al familiei un „permis de ședere UE de rezident pe termen lung”, în condiții mai favorabile decât cele prevăzute de directivă — Inadmisibilitate*

[Directiva 2003/109 a Consiliului, art. 2 lit. (e) și art. 13]

1. Articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2003/109 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/51, trebuie interpretate în sensul că membrul de familie, astfel cum este definit la articolul 2 litera (e) din această directivă, al persoanei care a dobândit deja statutul de rezident pe termen lung nu poate fi exonerat de cerința prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din aceeași directivă, potrivit căreia, pentru a obține acest statut, resortisantul unei țări terțe trebuie să fi avut reședința legală și fără întrerupere în statul membru în discuție timp de cinci ani înainte de a depune cererea în cauză.

În acest sens, cerința reședinței legale și fără întrerupere pe teritoriul statului membru în discuție timp de cinci ani înainte de a depune cererea în cauză, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2003/109, este o condiție indispensabilă pentru a putea dobândi statutul de rezident pe termen lung

prevăzut de această directivă, astfel că un resortisant al unei țări terțe poate să prezinte o cerere în temeiul articolului 7 alineatul (1) din directiva menționată în scopul dobândirii acestui statut numai dacă îndeplinește el însuși, cu titlu personal, cerința respectivă.

(a se vedea punctele 34 și 37 și dispozitiv 1)

2. Articolul 13 din Directiva 2003/109 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/51, trebuie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru să acorde, în condiții mai favorabile decât cele prevăzute de această directivă, un permis de ședere UE de rezident pe termen lung unui membru al familiei în sensul articolului 2 litera (e) din directiva menționată.

Astfel, după cum reiese în special din coroborarea articolului 2 litera (b) cu articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2003/109, un permis de ședere UE de rezident pe termen lung conferă, în principiu, titularului său dreptul de ședere pe teritoriul altor state membre decât cel care i-a acordat statutul de rezident pe termen lung, pentru o perioadă de peste trei luni. Prin urmare, un permis de ședere care ar fi eliberat de un stat membru, conform articolului 13 din directiva menționată, unui membru al familiei în sensul articolului 2 litera (e) din aceeași directivă în condiții mai favorabile decât cele stabilite prin dreptul Uniunii nu poate în niciun caz să constea într-un permis de ședere UE de rezident pe termen lung în sensul directivei menționate.

(a se vedea punctele 42-44 și dispozitiv 2)